

Sygn. akt VI U 191/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 roku.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Kiszowara

Protokolant: Justyna Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 14 marca 2013 r.

numer (...)

Oddała odwołanie.

Sygn. akt VI U 191/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14.03.2013 r. Znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. /zwany niżej ZUS/ odmówił S. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. w związku z wyczerpaniem 182 dniowego okresu niezdolności do pracy z powodu choroby. Organ rentowy wyjaśnił, iż do „okresu zasiłkowego” wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Organ rentowy wskazał, iż odwołująca pobierała zasiłek chorobowy w okresie od 27.04.2011 r. do 26.10.2011 r. (182 dni), a następnie świadczenie rehabilitacyjne od 27.10.2011 r. do 20.10.2012 r. (360 dni). Zdaniem organu rentowego z dokumentacji medycznej dołączonej do sprawy wynika, że odwołująca po dniu 20.10.2012 r. nie odzyskała zdolności do pracy, a zatem niezdolność do pracy od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. należy zaliczyć do jednego „okresu zasiłkowego”, który został wyczerpany (akta ZUS).

Odwołanie od tej decyzji złożyła S. B. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za w/w okres. Nadto wniosła o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego, według sześciokrotności stawki (k. 125). Zdaniem odwołującej niezdolności do pracy od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. nie należy zaliczyć do jednego „okresu zasiłkowego” z okresem niezdolności od 27.04.2011 r. do 26.10.2011 r. (182 dni), a następnie od 27.10.2011 r. do 20.10.2012 r. (360 dni). W ocenie odwołującej niezdolność do pracy po 24.12.2012 r.

spowodowana była inną jednostką chorobową niż w poprzednim „okresie zasiłkowym”, a przerwa między ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy wyniosła co najmniej 1 dzień. Wyjaśniła, iż w czasie przerwy przebywała na urlopie wypoczynkowym. Zaznaczyła, iż w chwili obecnej jest nadal niezdolna do pracy i ubiega się o rentę (k. 2 i k. 37-38).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podniósł, iż odwołująca wyczerpała okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, a następnie okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (360 dni). Po dniu 20.10.2012 r. odwołująca nie odzyskała zdolności do pracy. Obecne leczenie kontynuuje z powodu tej samej jednostki chorobowej, a niezdolność do pracy w spornym okresie dotyczy tego samego okresu zasiłkowego (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne jest, iż odwołująca w okresie od 27.04.2011 r. do 26.10.2011 r. pobierała zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy, a następnie od 27.10.2011 r. do 20.10.2012 r. świadczenie rehabilitacyjne.

W okresie od 21.10.2012 r. do 09.12.2012 r. odwołująca przebywała na urlopie wypoczynkowym. Pracodawca odwołującej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, w piśmie z dnia 18.06.2013 r. wyjaśnił, iż S. B. wystąpiła z wnioskiem o urlop wypoczynkowy w celu podreperowania zdrowia. Pracownica starała się o rentę i nie czuła się na siłach, aby podjąć pracę. Od 10.12.2012 r. przebywała na kolejnych zwolnieniach lekarskich (k. 34).

Poza sporem pozostaje również fakt, iż odwołująca w okresie od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. pozostawała niezdolna do pracy (zaświadczenia lekarskie: k. 13-14). Organ rentowy odmówił S. B. prawa do zasiłku chorobowego za w/w okres w związku z przekroczeniem 182 dniowego okresu niezdolności do pracy. Zdaniem organu rentowego odwołująca po dniu 20.10.2012 r. nie odzyskała zdolności do pracy, a zatem niezdolność do pracy od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, który został już wyczerpany.

Odwołująca, po wyczerpaniu okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 04.12.2012 r. odmówił S. B. prawa do renty, wskazując, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, prawomocnym wyrokiem z dnia 05.06.2013 r. w sprawie o sygn.: V U 2132/12 oddalił odwołanie S. B. od w/w decyzji (k. 54 akt V U 2132/12).

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. 2010, nr 77, poz. 512) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2- nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży- nie dłużej niż przez 270 dni.

W myśl art. 9 ust. 1 w/w ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z powyższego wynika, że okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych niżej okoliczności tj.:

- niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,

lub:

- przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni (Agnieszka Rzetecka –Gil, komentarz do art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna, 2009.).

Podobnie konsekwencje przerwy i braku przerwy w niezdolności do pracy zostały ujęte przez A. J. – J. w komentarzu do ustawy zasiłkowej (program (...)), która wskazała iż, „wynikające z ustawy zasady liczenia okresu zasiłkowego są następujące:

- w razie następujących po sobie bezpośrednio okresów niezdolności do pracy z powodu różnych chorób wlicza się wszystkie te okresy niezdolności do okresu zasiłkowego,

- gdy między okresami niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby występuje przerwa, to jeśli jest ona krótsza niż 60 dni – okresy obu niezdolności się sumuje, jeśli jest zaś dłuższa, następna niezdolności do pracy rozpoczyna bieg nowego okresu zasiłkowego,

- bieg okresu zasiłkowego liczy się zawsze od początku, jeśli nowa niezdolność do pracy jest z innej przyczyny niż poprzednia i wystąpiła po przerwie co najmniej jednodniowej”.

Oceniając kwestię sposobu dowodzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla przyznania zasiłku chorobowego w świetle art. 8 i 9 ww. ustawy, uwagi wymaga, że w orzecznictwie został sformułowany pogląd, że organ rentowy co prawda ustala prawo do zasiłku chorobowego na podstawie zaświadczeń lekarskich, jednakże sąd władny jest dokonywać ustaleń co do okoliczności, od których zależy prawo do zasiłku chorobowego, na podstawie innych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłych (wyrok SN z dnia 17 listopada 2000 r., II UKN 53/00, OSNAPiUS 2002, nr 11, poz. 277).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy ustalenia wymagało czy odwołująca w okresie od 20.10.2012 r. do 09.12.2012 r. była zdolna do pracy, czy też pozostawała ona niezdolna do pracy. W przypadku ustalenia niezdolności do pracy w w/w okresie istotna pozostawała przyczyna i powód niezdolności (rodzaj schorzenia), czy była to niezdolność spowodowana tą samą chorobą, czy też innymi.

Sąd celem ustalenia powyższych okoliczności dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i psychiatrii (k. 89).

Na podstawie danych z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, jak również historii choroby biegli rozpoznali u odwołującej: 1. Zaburzenia adaptacyjne- reakcja depresyjna, leczone specjalistycznie od kwietnia 2012 r., oraz 2. Chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Biegli orzekli, że S. B. w okresie od 10.12.2012 r. do 07.01.2013 r. była niezdolna do pracy. Zdaniem biegłych analiza dokumentacji z leczenia psychiatrycznego wskazuje, że przed w/w okresem niezdolności do pracy, tj. od 12.11.2012 r. do 10.12.2012 r. odwołująca z powodu objawów chorobowych psychicznych-reakcja depresyjna mogła być także niezdolna do pracy, jednakże będąc na urlopie wypoczynkowym nie otrzymała zwolnienia lekarskiego L4. W okresie od 20.10.2012 r. do 12.11.2012 r. odwołująca w opinii biegłych była zdolna do pracy. Biegli podkreślili, iż analizowana niezdolność do pracy odwołującej w okresie od 20.10.2012 r. do 23.12.2012 r. spowodowana była zaburzeniami psychicznymi. Wskazali przy tym, iż pierwotny okres zasiłkowy u odwołującej spowodowany był chorobą kręgosłupa, natomiast nowy okres od 12.11.2012 r. do 07.01.2013 r. wywołany był przez zaburzenia adaptacyjne o typie reakcji depresyjnej (k. 93-94).

Zarzuty do opinii biegłych wniósł organ rentowy. Podniósł, iż biegli nie wskazali na jakiej podstawie uznali, że odwołująca w okresie od 20.10.2012 r. do 12.11.2012 r. była osobą zdolną do pracy. Organ rentowy zaznaczył, iż odwołująca po 20.10.2012 r. nie dostarczyła badań lekarskich dopuszczających do pracy, poinformowała pracodawcę, iż nie czuje się na siłach, aby podjąć pracę i wystąpiła o urlop wypoczynkowy w celu podreperowania stanu zdrowia. Nadto organ rentowy podkreślił, iż odwołująca w trakcie urlopu wypoczynkowego korzystała z porad psychiatry w dniu 12.11.2012 r. i w dniu 10.12.2012 r. Organ rentowy wniósł o ponowne przeprowadzenie przez biegłych analizy dołączonej do akt dokumentacji medycznej oraz wypowiedzenie się, czy odwołująca w okresie od

20.10.2012 r. do 23.12.2012 r. cierpiała zarówno na schorzenia psychiatryczne, jak również neurologiczne, oraz czy w okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego; od 26.06.2012 r. do 20.10.2012 r., przyznanego z tytułu schorzeń neurologicznych, cierpiała także na schorzenia psychiatryczne (k. 104-105).

Biegły sądowy z zakresu neurologii, w opinii uzupełniającej wskazał, iż S. B. w okresie od 20.10.2012 r. do 23.12.2012 r. cierpiała zarówno na schorzenia psychiatryczne- zaburzenia adaptacyjne-reakcja depresyjna, jak również neurologiczne- choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa (k. 111). W odpowiedzi na zastrzeżenia organu rentowego biegły sądowy z zakresu psychiatrii wskazał, iż w okresie od 26.06.2012 r. do 20.10.2012 r., tj. w trakcie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego odwołująca obok schorzeń kręgosłupa leczyła się także z powodu schorzenia psychicznego (k. 112-113).

Stosownie do powyższych opinii uzupełniających organ rentowy zauważył, iż w sprawie S. B. brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego po 24.12.2012 r. U odwołującej od czerwca 2012 r. występują schorzenia współistniejące, tj. neurologiczne i psychiatryczne. Nadto zdaniem ZUS z opinii uzupełniających wnioskować należy, iż odwołująca po 20.10.2012 r. nie odzyskała zdolności do pracy, wobec czego okresy jej niezdolności do pracy należy wliczyć do jednego „okresu zasiłkowego” (k.120).

Odwołująca wniosła o wezwanie biegłego psychiatry i neurologa na rozprawę celem ustosunkowania się do opinii podstawowej, oraz uzupełniających i wyjaśnienia, czy w okresie spornym pomiędzy jednym, a drugim okresem zasiłkowym odwołująca była co najmniej w jednym dniu zdolna do świadczenia pracy (k. 126).

Organ rentowy wniosł o oddalenie w/w wniosku twierdząc, iż biegli w swoich opiniach w sposób wystarczający i jednoznaczny wypowiedzieli się na temat braku zdolności do pracy odwołującej w okresie pomiędzy 21.10.2012 r. a 23.12.2012 r. Wobec powyższego, zdaniem ZUS, brak jest podstaw do wzywania biegłych na rozprawę (k. 126).

Sąd w pełni podzielił argumentację organu rentowego i oddalił wniosek o wezwanie biegłych na rozprawę (k. 126). Sąd miał przy tym na uwadze treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 stycznia 2013 r. III AUa 1046/12, gdzie zaznaczono, iż Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego do czasu, gdy zostanie udowodniona okoliczność korzystna dla strony, a także wtedy, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wcześniej sporządzona opinia w sprawie jest prawidłowa. Również w wyroku z dnia 30 października 2012 r. I ACa 647/12 Sąd Apelacyjny w Katowicach zawarł tezę, iż celem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego jest wyjaśnienie kwestii wymagających wiadomości specjalnych, a nie poszukiwanie wsparcia dla twierdzeń strony.

Stosownie do powyższego tut. Sąd przyjął, iż opinie biegłych sporządzone w sprawie są prawidłowe i w sposób jednoznaczny traktują na temat zdolności do pracy odwołującej w spornym okresie. Tym samym Sąd nie znalazł podstaw do dopuszczenia kolejnej, ustnej opinii uzupełniającej biegłych. Sąd uznał wyrażone w sprawie opinie biegłych sądowych za spójne i logiczne. Mając na uwadze poziom wiedzy lekarzy, ich doświadczenie, sposób motywowania i stopień stanowczości wyrażonych w opiniach wniosków Sąd uznał je za rzetelne oraz fachowe i na nich oparł swoje ustalenia. Biegli zgodnie ocenili, że schorzenia psychiczne odwołującej, będące podstawą jej niezdolności do pracy w okresie od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r., występowały również w okresie pierwszej niezdolności do pracy (od czerwca 2012 r.), równoległe ze schorzeniami kręgosłupa. Zaznaczyli przy tym, iż odwołująca po 20.10.2012 r. nie odzyskała zdolności do pracy, wobec czego okresy jej niezdolności do pracy należy wliczyć do jednego „okresu zasiłkowego”. Tym samym w przypadku powódki mamy do czynienia z okresami niezdolności do pracy występującymi z powodu tej samej choroby (schorzenia psychiatryczne). Zaznaczyć przy tym należy, iż nawet przy założeniu, że niezdolność do pracy po 24.12.2012 r. została spowodowana inną chorobą, niż w poprzednim okresie niezdolności do pracy, to brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego „okresu zasiłkowego” z uwagi na nie wystąpienie przerwy (minimum jednodniowej) między kolejnymi niezdolnościami do pracy.

W konsekwencji: z mocy art. 9 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa okres kolejnej niezdolności do pracy: od 24.12.2012 r. do 05.03.2013 r. podlega

wliczeniu do tego samego „okresu zasiłkowego”, który rozpoczął się w dniu 27.04.2011 r. Ponieważ zaś powyższy okres zasiłkowy wyczerpał się z dniem 26.10.2011 r. /upływ 182 dni nieprzerwanej niezdolności/ – to za okresy kolejnej niezdolności: 24.12.2012 r. - 05.03.2013 r. S. B. nie służy prawo do zasiłku chorobowego.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.